

6. Zarzut siódmy dotyczący przeinaczenia treści skargi

Sąd przeinaczył treść skargi, sprowadzając podniesione przez wnoszącego odwołanie zarzuty dotyczące niezgodności z prawem jedynie do naruszenia obowiązku uzasadnienia.

(¹) Wyrok z dnia 6 września 2013 r., Bank Refah Kargaran/Rada (T-24/11, EU:T:2013:403).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof (Austria) w dniu 20 lutego 2019 r. — Pensionsversicherungsanstalt/CW

(Sprawa C-135/19)

(2019/C 172/17)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberster Gerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę rewizyjną: Pensionsversicherungsanstalt

Druga strona postępowania rewizyjnego: CW

Pytania prejudycjalne

1) Czy na podstawie przepisów rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (¹) austriacki zasiłek rehabilitacyjny należy kwalifikować

— jako świadczenie z tytułu choroby zgodnie z art. 3 ust. 1 lit. a) rozporządzenia, czy

— jako świadczenie z tytułu inwalidztwa zgodnie z art. 3 ust. 1 lit. c) rozporządzenia, czy

— jako świadczenie dla bezrobotnych zgodnie z art. 3 ust. 1 lit. h) rozporządzenia?

- 2) Czy rozporządzenie nr 883/2004 należy w świetle prawa pierwotnego interpretować w ten sposób, że państwo członkowskie jako dawne państwo miejsca zamieszkania i zatrudnienia jest zobowiązane do wypłaty świadczeń takich jak austriacki zasiłek rehabilitacyjny na rzecz osoby mającej miejsce zamieszkania w innym państwie członkowskim, jeżeli osoba ta większość okresów ubezpieczenia z działów choroba oraz emerytury i renty ukończyła jako pracownik najemny w tym innym państwie członkowskim (co nastąpiło po przeniesieniu tam przed laty miejsca zamieszkania) i od tej pory nie pobierała żadnych świadczeń z ubezpieczenia zdrowotnego i emerytalno-rentowego w byłym państwie miejsca zamieszkania i zatrudnienia?

(¹) Dz.U. 2004, L 166, s. 1.

Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 12 grudnia 2018 r. w sprawie T-409/16, Makhlouf/Rada, wniesione w dniu 21 lutego 2019 r. przez Ehaba Makhloufa

(Sprawa C-157/19 P)

(2019/C 172/18)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Ehab Makhlouf (przedstawiciel: E. Ruchat, adwokat)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej

Żądania wnoszącego odwołanie

- uznanie odwołania strony skarżącej za dopuszczalne i zasadne;
- w konsekwencji — stwierdzenie nieważności zaskarżonego wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 12 grudnia 2018 r. w sprawie T-409/16, Ehab Makhlouf/Rada Unii Europejskiej;
- oraz w drodze nowego rozstrzygnięcia:
  - stwierdzenie nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2016/850 z dnia 27 maja 2016 r. (¹) i wydanych w jej następstwie aktów wykonawczych w zakresie, w jakim dotyczą one wnoszącego odwołanie;
  - obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszący odwołanie podnosi trzy zarzuty:

Zarzut pierwszy, dotyczący naruszenia prawa polegającego na tym, że Sąd nie uwzględnił prawa wnoszącego odwołanie do bycia wysłuchanym przed przyjęciem nowych środków ograniczających, przyznanego na mocy art. 41 Karty praw podstawowych.